

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. II. Deus in vincula coniectus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

CAPUT VII.

Paradoxum geminum.

Avdite mortales, & hilarefcite; audite cælestes & ingemifcite: Hac nocte cacodæmon mortuus est: Hac nocte Deus coniectus est in vincula. De utroque hoc paradoxo pauca, sed stylo Paululum crectiore quàm antehac, & hilariore.

§. I. Cacodæmon mortuus.

Etherfes, quod Plutarchus memorat, Emilianii Rhetoris parens, & qui hoc Plutarcho narravit, cum circa Echinadas infulas navigaret, nec favens spiraret aura, noctu prope Paxas delatus est. Cumq; in navi silerent omnes, & attentius vigilarent, subito clamatum est: Thramne. Horrent cuncti ad clarâ hanc, sed ignota vocem, neque permittit responsum horror. Silent igitur attoniti, alter alterum sine voce respiciens. Clamatur iterum, Thramnè. Siletur iterum, & magis pavetur. Redit vox eadem tertium. Tandem ter in clamatus ille Thramnus (erat hic gente Ægyptius, & navis illius rector) respondet, & quid se clamor hic velit, interrogat. Cui vox illa jam multo quàm antè clarior: Cum ad paludè fueris, nuntia magnum Pana mortuum esse. Audiunt hoc omnes, sed num voci parendum sit, variè trepidèque deliberant. Cum animosior ceteris Thramnus, Audite viri, inquit, & audete quod suadeo: si ventu navem impellendo non sulerint, nos silebimus, quod si non flaverint illi & tacerint, nos loquemur, & quod iussi sumus, nuntiabimus. Probant consiliū omnes, & porro navigant, sed non diu. Nam ventus mox insequi desit, & cæpit silere. Illi ubi juxta paludem hæere coguntur, pacti Thramnum monent, qui promptus puppim scandit, & vultu in mare vergens altâ voce clamat: Magnus Pan mortuus est. Vix hoc effatus, cum innumera illum gemitus ad miraculum vehemens & confusus auditus fuit. Interea navigium hoc Romam pertingit, & illâ urbium Urbem novo rumore attonat. Ipse Tiberius Imperator, curiosus talium, Thramnū ad se accersit, omnia ex fide intelligit, & assentientibus in idem Philosophis, & ipse fide habet. Quam neque à nobis præfractè negandam cenfeo. Quamvis non nescio scriptorem magnum esse, qui hoc potius de Christo in crucem acto velit intelligi, cui egolitem (quod absit) non intendo. Solum illud proclamo: Pan magnus hac nocte mortuus est, quâ Deus in orbem natus est. Ad illius verò mortem indubiè Tartarum omne ingemuit. Neque ego assero (quis enim hoc dicat?) cacodæmonū Principem & magnum illum Pana, qui spiritus est, & mori non potest, sed illius in nos robur infractum, imò mortuum, atque si propriè loquendum, strangulatum suffocatumq; esse & illis quidem ipsis vinculis, in quibus bonus ille Deus se spontè sua hac nocte coniecit.

§. II. Deus in vincula coniectus.

Christe, quid ego hic dicam, nisi hoc solum, non habere me quod dicam? Verè verè Deus coniectus est in vincula. En inter homines, imò nō inter homines, sed en, inter ipsas bestias immensū Numen illo humanæ carnis carcere ambitur. Neq; hoc satis, etiam vinculis constringitur, & alligatur: panniculis & linteolis Deus fasciatur. An non meritò gloriari possumus, obligatum nobis nos habere Deum? certè ligatum habemus. Pæne hodie concedenda sit venia idololatri, qui Deum nimio nostrum amore infatuatum asserunt. Puer divinitus ignoscere hanc stultam, imò impiam, ex pietate tamen prognatam vocem. Scio, Christe, infatuari non potuisti; sapientissimus es, & omnis origo sapientiæ, sed tamen potuisti infantari

(utar hac voce) potuisti & ligari, quia voluisti. Vt nos Deum enim manumitteremur, in hunc carcerem compingi, & in vincula dari non recusasti, vincula non aurea vel gemmea, sed lineæ. Ergo Deus infra servū se abiecit, & pretiosior est carcer vilissimi mancipii, quàm Dei natalis domus? Est certè, nam Æthiopes (si Plutarcho & Tertulliano credimus) auro vinctos in ergastulis habent, & divitiis malos onerant, tantò locupletiores, quantò nocentiores. Sed & apud Romanos tam pretiosas compedes reperio. Nam Antonius regē Armeniorum Artuafdem aureis catenis vinciri iussit. Deus hodie semet ipse constrinxit vinculis, sed heu quàm exigui, quàm pæne nullius pretii! non tantum gemmæ hic non rutilant, auræ catenæ hic non coruscant, sed vix adsunt viles centunculi, qui tenellos artus vinciant, & arceant frigus. Occurrit hic, quod de suo carcere vel in extremâ calamitate ridens dixit Jugurtha ille Masanissæ nepos, opibus & ingenio validus, sed tamen à Mario devictus. Hic cum captus Romam duceretur, & post triumphalem illusionē in carcerem conieceretur, veste spoliaretur, in aures, quas more gentis ferebat, detraherentur, & quidem sic ferociter, ut avelleretur simul ima pars auris: cum denique in imam, eamque tetram & horridâ specum abjiceretur: Papæ, inquit, quàm frigidū est vestrum balneum! atque inibi etiam fame obiit. Misereris Jugurthæ? Homo fuit, superbus fuit, meritis fuit. De Deo quid dicis, pectus adamantinum? Puellus iste immortalis est, supremus est, & qui horum nihil meritis, ipse tamen à Virgine se capi, quid dico capi, vinciri & constringi se passus est. Primam domum habuit Virginis uterum, egressus inde, sed sine regiâ veste, graveolens & solis feris hospitabile, antrum ingressus, presepiolo alligatus est. Quis hic cum Jugurthâ non clamer? Quàm frigidum palatium elegit Deus! palatium dico, quod reverà non fuit nisi fetens & angusta cavea, in quam humanum scelus damnavit Deum.

§. III. De Valeriano & Bajasitâ vincto.

Valerianus Romanorū seu potiùs orbis terrarum Imperator, quindecim annis felicem sui regni cursum tenuit, tandem & bellum regi Persarum Saporis fecit magnis viribus, sed nullâ fortunâ; nam victus & vivus in hostium manus pervenit tantus Imperator. Rex Sapor victoriam reverent & modestè non habuit, sed ad illum barbarū supercilium crexit. Valerianum catenis oneravit, sic catenatum ut mancipium circumduxit, & quoties equum conscendit Sapor, toties scabelli vice, tergum prebuit Valerianus humi reptans ad instar bestiæ, & pedibus calcari se ferens, quod vix ferret bestia. Ingemiscant forsitan aliqui, ad tantam fortunæ in tantum Imperatorem injuriam? Differte gemitus, aut in Natalem Christi diem omnes conferte. Quod Sapor Valeriano fecit, homo homini fecit, mortalis mortali, victor victo. Majus est mortaliū scelus in immortalē Deum. Ad nos ille venit propter nos, hospitium quaesivit, admitti, & ab hinc defendi petiit, audivit nemo, excluderunt omnes. Ergo ad bestias ivit, & semet infra illas pannis constructum abiecit. Sed quæ sensus nostri pravitas est? Valeriani sortem miseramur, & pæne illacrymamur, Deum in extremâ egestate cenimus, & ridemus; cum afficere nos soleat vel hostium calamitas.

Quis Bajasitem illum in caveâ sine doloris sensu aspiciat? Fuit hic Bajasites (uti me Turcici Annales docent) magnus animo & rebus Imperator, & per decem amplius annos variè victor. At cum mutaret fortuna, magno prelio à Temir-lanco victus est. Atque cum hi ambo (amicos dixisset, non hostes) pro more gentis Turcicæ, in tapete humi consedisissent, voluit Temir Bajasitæ in se animum explorare, atque idco